Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 8. júla 2020*

„Dumping – Dovoz fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Číne alebo odosielaných z Číny – Záväzky – Prípustnosť – Vykonávacie nariadenie (EÚ) 2016/2146 – Zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom – Časová pôsobnosť nových ustanovení“

Vo veci T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, so sídlom v Changzhou (Čína), v zastúpení: Y. Melin, avocat,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: N. Kuplewatzky a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Rada Európskej únie, v zastúpení: H. Marcos Fraile, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci N. Tuominen, advokátka,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na čiastočné zrušenie vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2016/2146 zo 7. decembra 2016, ktorým sa v prípade dvoch vyvážajúcich výrobcov odvoláva prijatie záväzku podľa vykonávacieho rozhodnutia 2013/707/EÚ, ktorým sa potvrdzuje prijatie záväzku ponúknutého v súvislosti s antidumpingovým konaním a antisubvenčným konaním, ktoré sa týkajú dovozu fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky na obdobie uplatňovania konečných opatrení (Ú. v. EÚ L 333, 2016, s. 4), v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia J. Schwarcz (spravodajca) a C. Iliopoulos,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. januára 2019,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd vyrába fotovoltické moduly na báze kryštalického kremíka v Číne a vyváža ich do Európskej únie.

2 Európska komisia prijala 4. júna 2013 nariadenie (EÚ) č. 513/2013, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov a doštičiek) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 182/2013, ktorým sa zavádza registrácia tohto dovozu pochádzajúceho alebo odosielaného z Čínskej ľudovej republiky (Ú. v. EÚ L 152, 2013, s. 5).

3 Rozhodnutím 2013/423/EÚ z 2. augusta 2013, ktorým sa prijíma záväzok ponúknutý v súvislosti s antidumpingovým konaním týkajúcim sa dovozu fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov a doštičiek) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky (Ú. v. EÚ L 209, 2013, s. 26), Komisia prijala cenový záväzok (ďalej len „záväzok“), ktorý ponúkla čínska obchodná komora pre dovoz a vývoz strojov a elektronických výrobkov (ďalej len „CCCME“) v mene žalobkyne a niekoľkých ďalších vyvážajúcich výrobcov.

4 Dňa 2. decembra 2013 Rada Európskej únie prijala vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 1238/2013, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky (Ú. v. EÚ L 325, 2013, s. 1).

5 Dňa 2. decembra 2013 Rada prijala aj vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 1239/2013, ktorým sa ukladá konečné vyrovnávacie clo na dovoz fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky (Ú. v. EÚ L 325, 2013, s. 66).

6 Článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 v rovnakom znení stanovujú, že Komisia môže identifikovať transakcie, pri ktorých „colný dlh vzniká v čase prijatia vyhlásenia o prepustení do voľného obehu“ v situáciách, keď je prijatie cenového záväzku odvolané.

7 Svojím vykonávacím rozhodnutím 2013/707/EÚ zo 4. decembra 2013, ktorým sa potvrdzuje prijatie záväzku ponúknutého v súvislosti s antidumpingovým konaním a antisubvenčným konaním, ktoré sa týkajú dovozu fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky na obdobie uplatňovania konečných opatrení (Ú. v. EÚ L 325, 2013, s. 214), Komisia potvrdila prijatie záväzku, zmeneného na žiadosť CCCME, na účet čínskych vyvážajúcich výrobcov. Dňa 10. septembra 2014 Komisia prijala vykonávacie rozhodnutie 2014/657/EÚ, ktorým sa prijíma návrh skupiny vyvážajúcich výrobcov a CCCME, pokiaľ ide o objasnenie týkajúce sa plnenia záväzku uvedeného vo vykonávacom rozhodnutí 2013/707 (Ú. v. EÚ L 270, 2014, s. 6).

8 Celkové valorické clo uplatniteľné na dovoz fotovoltických článkov a modulov s pôvodom v Číne pre spoločnosti nezaradené do vzorky, ktoré spolupracovali a ktoré sú zapísané do zoznamu uvedeného v prílohe I vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a v prílohe 1 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, je 47,7 %. Zodpovedá antidumpingovému clu vo výške 41,3 % (článok 1 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013), ku ktorému sa pridáva vyrovnávacie clo vo výške 6,4 % (článok 1 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013). Dovozy, na ktoré sa vzťahuje záväzok a vykonávacie rozhodnutie 2013/707, sú od týchto ciel oslobodené podľa článku 3 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013.

9 Listom z 11. októbra 2016 Komisia informovala žalobkyňu, že má vo vzťahu k nej v úmysle odvolať prijatie záväzku, pričom spresnila hlavné skutočnosti a úvahy, z ktorých vychádzala. K tomuto listu bola pripojená všeobecná informačná správa a osobitná správa týkajúca sa žalobkyne.

10 V osobitnej správe týkajúcej sa žalobkyne Komisia uviedla, že má v úmysle odvolať prijatie záväzku a v časti 4 s názvom „Zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom“ informovala žalobkyňu, že má v úmysle jednak zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom, ktoré sprevádzajú predaj uskutočňovaný vo vzťahu k dovozcovi, a jednak nariadiť colným orgánom, aby vybrali colný dlh v prípade, že žalobkyňa nepredložila platné faktúry súvisiace so záväzkom v čase prijatia vyhlásenia o prepustení tovaru do voľného obehu.

11 Listom z 28. októbra 2016 žalobkyňa predložila pripomienky k všeobecnej informačnej správe, ako aj k správe Komisie, ktorá je vo vzťahu k nej osobitná. V podstate uviedla, že Komisia nemala právomoc zrušiť platnosť faktúr, ani uložiť colným orgánom povinnosť vybrať clo tak, ako keby nebola predložená žiadna faktúra súvisiaca so záväzkom. Podľa žalobkyne to v skutočnosti viedlo k priznaniu retroaktívneho účinku odvolaniu záväzku.

12 Komisia potvrdila svoje stanovisko vo vykonávacom nariadení (EÚ) 2016/2146 zo 7. decembra 2016, ktorým sa v prípade dvoch vyvážajúcich výrobcov odvoláva prijatie záväzku podľa vykonávacieho rozhodnutia 2013/707 (Ú. v. EÚ L 333, 2016, s. 4, ďalej len „napadnuté nariadenie“), ktoré bolo prijaté na základe článku 8 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1036 z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21, ďalej len „základné antidumpingové nariadenie“), a článku 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1037 z 8. júna 2016 o ochrane pred subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 55, ďalej len „základné antisubvenčné nariadenie“).

Konanie a návrhy účastníkov konania

13 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 18. februára 2017 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

14 Komisia podala vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 22. mája 2017.

15 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 23. mája 2017 Rada podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Hlavní účastníci konania v tejto súvislosti nepredložili pripomienky.

16 Rozhodnutím z 10. júla 2017 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu povolil, aby Rada vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Komisie.

17 Rada podala vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe 27. júla 2017.

18 Listom zaslaným do kancelárie Všeobecného súdu 12. septembra 2017 Komisia uviedla, že nemá pripomienky k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania.

19 Žalobkyňa podala svoje pripomienky k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania do kancelárie Všeobecného súdu 12. septembra 2017.

20 Žalobkyňa podala 28. júla 2017 do kancelárie Všeobecného súdu repliku.

21 Komisia podala 6. októbra 2017 do kancelárie Všeobecného súdu dupliku. Obsahovala návrh na vyradenie prílohy C.3 repliky zo spisu. Žalobkyňa podala svoje pripomienky k tomuto návrhu 9. novembra 2017.

22 Žalobkyňa ešte predložila Všeobecnému súdu po podaní repliky a pred pojednávaním dokument označený pod číslom E.1, ktorý odkazuje na konanie pred švédskymi vnútroštátnymi colnými orgánmi týkajúce sa predmetných dovozov, ktoré boli predmetom faktúr súvisiacich so záväzkom, ktorých platnosť Komisia zrušila. Komisia v bode 14 svojich pripomienok podaných do kancelárie Všeobecného súdu 23. januára 2019 pôvodne navrhla, aby Všeobecný súd vyhlásil túto prílohu za neprípustnú a vylúčil ju zo spisu ako nový dôkaz. Na pojednávaní vzala späť svoju námietku neprípustnosti.

23 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil článok 2 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa jej týka,

– zaviazal Komisiu, ako aj každého účastníka konania, ktorému by bolo povolené vstúpiť do konania ako vedľajší účastník na jej podporu v priebehu konania, aby znášali trovy konania.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– v prvom rade zamietol žalobu ako neprípustnú,

– subsidiárne zamietol jediný žalobný dôvod ako neprípustný,

– subsidiárnejšie zamietol jediný žalobný dôvod, a teda žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

25 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú,

– subsidiárne zamietol žalobu ako právne nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania vrátane povinnosti znášať vlastné trovy konania.

26 Na pojednávaní žalobkyňa navrhla spojenie vecí T-781/17, Kraftpojkarna/Komisia, a T-782/17, Wuxi Saijing Solar/Komisia, s prejednávanou vecou na účely konečného rozhodnutia. V nadväznosti na otázku Všeobecného súdu v tejto súvislosti Komisia a Rada nesúhlasili s takýmto spojením, pričom v podstate tvrdili, že tieto veci nemajú rovnaký predmet. V súlade s článkom 68 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu predseda štvrtej komory Všeobecného súdu rozhodol, že uvedené veci nespojí s týmto konaním.

Právny stav

O predmete žaloby

27 Na úvod treba konštatovať, ako to vyplýva z návrhov žalobkyne, že cieľom prejednávanej žaloby je dosiahnuť zrušenie článku 2 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. Táto žaloba sa teda týka zákonnosti zrušenia platnosti faktúr žalobkyne súvisiacich so záväzkom a dôsledkov, ktoré z toho treba vyvodiť, najmä pokiaľ ide o vymáhanie dlžného antidumpingového a vyrovnávacieho cla. Prejednávaná vec sa teda netýka otázky, či Komisia oprávnene odvolala svoje prijatie záväzkov žalobkyne. Ako správne uvádza Komisia, žalobkyňa nespochybňuje ani článok 1 napadnutého nariadenia, ktorým Komisia odvolala prijatie záväzkov, ani procesné pravidlá stanovené najmä v článku 3 toho istého nariadenia.

O prípustnosti

O prípustnosti žaloby

28 Komisia podporovaná Radou tvrdí, že žaloba je neprípustná. Keďže žalobkyňa napáda len článok 2 napadnutého nariadenia, musí preukázať, že má aktívnu legitimáciu podľa článku 263 ZFEÚ, a teda najmä priamu dotknutosť. Musí tiež preukázať záujem na konaní vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu napadnutého nariadenia. Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že antidumpingové a vyrovnávacie clá ako právny následok zrušenia platnosti faktúr vystavených žalobkyňou nemala vnútroštátnym orgánom zaplatiť žalobkyňa, ale Seraphim Solar System GmbH, žalobkyňa nepreukázala priamu dotknutosť ani záujem na konaní. Podľa Komisie v prejednávanej veci napadnuté nariadenie konkrétne neznevýhodnilo žalobkyňu (pozri analogicky rozsudok zo 16. marca 1978, Unicme a i./Rada, 123/77, EU:C:1978:73).

29 Komisia uvádza, že žalobkyni prislúchalo preukázať, že článok 2 napadnutého nariadenia vyvoláva priame účinky na jej právne postavenie. Žalobkyňa pritom spochybnila len konkrétny dôsledok porušenia svojho záväzku a jeho odvolania, a to skutočnosť, že platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom bola zrušená, a preto bol iný podnik povinný zaplatiť antidumpingové a vyrovnávacie clá. Komisia tvrdí, že žalobkyňa si pletie požiadavky uplatniteľné na aktívnu legitimáciu, pokiaľ ide o napadnuté nariadenie ako celok a osobitne jeho článok 2.

30 Podľa Komisie žalobkyňa nie je osobne dotknutá. V prvom rade je nepopierateľné, že nebola adresátom článku 2 napadnutého nariadenia, ktorý má všeobecnú pôsobnosť. Komisia ďalej zdôrazňuje, že skutočnosť, že sa spomína v napadnutom nariadení ako celku, nie je rozhodujúca. Podľa nej sa napadnutým nariadením nezaviedli antidumpingové ani vyrovnávacie clá. Clá z dovozu výrobku žalobkyne boli totiž splatné od začiatku, ale nedošlo k ich výberu z dôvodu oslobodenia týkajúceho sa ich výberu vzhľadom na predloženie faktúr súvisiacich so záväzkom. Ani po zrušení platnosti týchto faktúr neboli clá z dovozov vyberané od žalobkyne, ale od podnikov Huashun Solar GmbH a Seraphim Solar System, ako sa to uvádza v prílohe I napadnutého nariadenia, pričom tieto podniky sú podľa Komisie jediné priamo dotknuté citovaným ustanovením.

31 Napokon Komisia tvrdí, že ani žalobkyňa nemá záujem na konaní. Podľa nej žalobkyňa nepreukázala, v čom by jej zrušenie článku 2 napadnutého nariadenia mohlo priniesť prospech, keďže zrušením platnosti faktúr sa vo vzťahu k žalobkyni nevytvára colný dlh a neoslobodzuje sa od žiadnej povinnosti.

32 Žalobkyňa spochybňuje tvrdenia Komisie a Rady. Tvrdí, že je priamo a osobne dotknutá napadnutým nariadením, má záujem na konaní, a teda je oprávnená podať predmetnú žalobu.

33 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku tohto istého článku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

34 Pokiaľ ide o podmienku osobnej dotknutosti, je potrebné pripomenúť, že hoci je nepochybné, že z hľadiska článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ majú nariadenia o zavedení antidumpingových ciel na základe svojej povahy a svojho rozsahu normatívny charakter v tom, že sa vzťahujú na väčšinu dotknutých hospodárskych subjektov, nie je však vylúčené, že niektoré ustanovenia týchto nariadení sa môžu týkať konkrétne niektorých hospodárskych subjektov (pozri uznesenie z 21. januára 2014, Bricmate/Rada, T-596/11, neuverejnené, EU:T:2014:53, bod 23 a citovanú judikatúru).

35 Z toho vyplýva, že akty zavádzajúce antidumpingové clá sa môžu za určitých okolností týkať bez toho, aby stratili svoju regulačnú povahu, individuálne určitých hospodárskych subjektov (pozri uznesenie z 21. januára 2014, Bricmate/Rada, T-596/11, neuverejnené, EU:T:2014:53, bod 24 a citovanú judikatúru).

36 Pokiaľ ide o podmienku priamej dotknutosti, treba pripomenúť, že podmienka, podľa ktorej sa musí rozhodnutie, ktoré je predmetom žaloby podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, priamo týkať fyzickej osoby alebo právnickej osoby, si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií po prvé, aby sporné opatrenie priamo ovplyvňovalo právne postavenie jednotlivca, a po druhé, aby neponechávalo žiaden priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho vykonávaním, keďže toto vykonávanie má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri uznesenie zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 40 a citovanú judikatúru, potvrdené uznesením z 10. marca 2016, SolarWorld/Komisia, C-142/15 P, neuverejnené, EU:C:2016:163).

37 Pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré ponúkajú záväzok, judikatúra uznala, že dotknutý vývozca môže žalobou na súdoch Únie napadnúť rozhodnutia Komisie týkajúce sa späťvzatia prijatia záväzku a nariadenia Rady o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz uvedeného vývozcu (pozri uznesenie zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 41 a citovanú judikatúru).

38 Podniky vyvážajúce výrobok podliehajúci antidumpingovému clu, ktorým sa pripisujú dumpingové praktiky a ktoré môžu preukázať, že boli uvedené v aktoch inštitúcií, sa pokladajú za priamo dotknuté nariadením, ktorým sa zavádza uvedené clo (rozsudok z 28. februára 2019, Rada/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, bod 54).

39 Navyše podľa judikatúry samotná okolnosť, že na účely uplatňovania aktu, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa vyžaduje zásah vnútroštátneho vykonávacieho opatrenia, neumožňuje vylúčiť to, aby sa jednotlivý žalobca mohol považovať za priamo dotknutého predmetným aktom, ale pod podmienkou, že členský štát zodpovedný za jeho vykonanie nedisponuje žiadnou samostatnou diskrečnou právomocou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. októbra 2005, Land Oberösterreich a Rakúsko/Komisia, T-366/03 a T-235/04, EU:T:2005:347, bod 29 a citovanú judikatúru). V takej situácii má totiž zásah vnútroštátneho rozhodnutia automatickú povahu a treba konštatovať, že právne postavenie žalobcu je napadnutým rozhodnutím priamo dotknuté (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2009, Komisia/Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane/Komisia, C-445/07 P a C-455/07 P, EU:C:2009:529, body 45 a 46 a citovanú judikatúru).

40 Taktiež je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná len vtedy, ak žalobca má záujem na zrušení napadnutého aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. septembra 2008, Reliance Industries/Rada a Komisia, T-45/06, EU:T:2008:398, bod 34 a citovanú judikatúru).

– *Osobná dotknutosť*

41 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobkyňa je vyvážajúcim výrobcom predmetného výrobku, ktorý v plnom rozsahu spolupracoval s Komisiou pri prešetrovaní, ktoré viedlo k uloženiu antidumpingových a vyrovnávacích ciel a ktorého názov je uvedený vo vykonávacích nariadeniach č. 1238/2013 a 1239/2013, ktorými sa zavádzajú uvedené clá, ako aj v prijatí záväzku.

42 Navyše názov žalobkyne je výslovne uvedený v napadnutom nariadení. Na jednej strane sa spomína v článku 1 výroku napadnutého nariadenia, ktorý sa týka odvolania záväzkov, ktoré boli predtým prijaté Komisiou. Na druhej strane sa spomína v odôvodnení 31 toho istého nariadenia ako jeden z dvoch vyvážajúcich výrobcov, ktorí vystavili faktúry súvisiace so záväzkom, ktoré sú predmetom zrušenia platnosti v článku 2 výroku toho istého nariadenia. Žalobkyňa adresovala faktúry, o ktoré ide v prejednávanej veci, podniku Seraphim Solar System. Napadnuté nariadenie sa týka výlučne dodržiavania záväzkov dvoch menovite označených vyvážajúcich výrobcov, medzi nimi aj žalobkyne.

43 Za týchto okolností treba žalobkyňu považovať za osobne dotknutú napadnutým nariadením a jeho článkom 2.

– *Priama dotknutosť*

44 V prejednávanej veci Komisia po tom, ako konštatovala, že žalobkyňa porušila ponúknutý záväzok, a odvolala prijatie uvedeného záväzku, zrušila podľa článku 2 napadnutého nariadenia platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom, ktoré vystavila žalobkyňa a ktoré zodpovedajú určitým osobitným transakciám, pričom v dôsledku toho konštatovala, že v súvislosti s týmito transakciami je potrebné vybrať splatné konečné clá. Napadnuté ustanovenia tak priamo vyvolali účinky na právne postavenie žalobkyne. Okrem toho dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť pre vnútroštátne colné orgány, boli predpísané uvedenými ustanoveniami bez toho, aby podľa nich mohli zmeniť zrušenie platnosti faktúr alebo vybratie splatného cla.

45 Za týchto okolností je žalobkyňa priamo dotknutá napadnutým nariadením vrátane jeho článku 2.

– *Záujem na konaní*

46 Treba konštatovať, že skutočnosť uvádzaná Komisiou, že colné dlhy musí zaplatiť dovozca a nie vyvážajúci výrobca, nebráni tomu, aby mal vyvážajúci výrobca záujem na zrušení aktu, ktorý viedol k týmto dlhom.

47 V tomto ohľade je potrebné zdôrazniť, že prípustnosť žaloby vyvážajúceho výrobcu vo vzťahu k aktom, ktoré sa týkajú odvolania prijatia záväzku a ktorými sa zavádza konečné antidumpingové clo na výrobky, ktoré vyrába a vyváža na trh Únie, judikatúra implicitne, ale nevyhnutne uznáva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2010, Usha Martin/Rada a Komisia, T-119/06, EU:T:2010:369, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom z 22. novembra 2012, Usha Martin/Rada a Komisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736). V podobnom prípade z toho treba vyvodiť, že takýto vyvážajúci výrobca sa musí tiež považovať za osobu, ktorá je oprávnená spochybniť uloženie uvedeného cla na výrobky, ktoré už vyviezol a v prípade ktorých Komisia zrušila platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom.

48 Navyše žalobkyňa správne uvádza, že napadnuté ustanovenia v rozsahu, v akom prispievajú k zdražovaniu jej výrobkov na dovoz, majú negatívne dôsledky na jej obchodné vzťahy s dovozcom predmetných výrobkov, ktoré môže žaloba v prípade úspechu odstrániť.

49 Žalobkyňa má preto záujem na konaní, pokiaľ ide o návrh na zrušenie článku 2 napadnutého nariadenia. Žaloba sa musí považovať za prípustnú.

O prípustnosti námietky nezákonnosti žalobkyne

50 Žalobkyňa tvrdí, že článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 sú v rozpore s článkom 8 ods. 1, 9 a 10 a článkom 10 ods. 5 nariadenia Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51), v znení zmien, ako aj s článkom 13 ods. 1, 9 a 10 a článkom 16 ods. 5 nariadenia Rady (ES) č. 597/2009 z 11. júna 2009 o ochrane pred subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 188, 2009, s. 93), v rozsahu, v akom Rada konajúca ako vykonávací orgán, a nie ako normotvorca, nemohla delegovať na Komisiu právomoc zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom len z titulu odvolania prijatia záväzku, ani nariadiť colným orgánom vybrať clá z tovarov, ktoré už boli prepustené do voľného obehu na colnom území Únie.

51 Komisia podporovaná Radou tvrdí, že právo žalobkyne vzniesť námietku nezákonnosti podľa článku 277 ZFEÚ bolo premlčané na základe rozsudkov z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), a z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).

52 V tejto súvislosti mala žalobkyňa podľa Komisie ako vyvážajúci výrobca spolupracujúci na antidumpingovom a antisubvenčnom prešetrovaní časovo obmedzené právo podať priamu žalobu podľa článku 263 ZFEÚ na účely spochybnenia článku 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, ktorého lehota uplynula 3. marca 2014. Nemôže preto teraz vzniesť námietku nezákonnosti podľa článku 277 ZFEÚ s cieľom spochybniť tieto ustanovenia.

53 Komisia tvrdí, že podľa zásady právnej istoty bráni konečná povaha aktov inštitúcií Únie ich spochybneniu po uplynutí lehoty na podanie žaloby proti týmto aktom stanovenej v článku 263 ZFEÚ, a to aj v rámci námietky nezákonnosti vznesenej v súlade s článkom 277 ZFEÚ proti uvedeným aktom. Tento záver možno aplikovať aj na nariadenia zavádzajúce antidumpingové a vyrovnávacie clá z dôvodu ich dvojakej povahy, a to povahy normatívnych aktov a aktov spôsobilých dotýkať sa priamo a osobne určitých hospodárskych subjektov.

54 Podľa Komisie je v prejednávanej veci nesporné, že žalobkyňa dokonale poznala vykonávacie nariadenia č. 1238/2013 a 1239/2013. Hoci žalobkyňa nebola vybratá do vzorky, aktívne sa zúčastnila na konaní, ktoré viedlo k uloženiu antidumpingového a vyrovnávacieho cla tak, aby bola zvýhodnená v porovnaní s nespolupracujúcimi vyvážajúcimi výrobcami. Žalobkyňa je uvedená v prílohách uvedených nariadení. Za týchto okolností mala podobne ako každý iný obozretný hospodársky subjekt vedieť, že Rada splnomocnila Komisiu na zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom a uložila colným orgánom povinnosť vyberať clo za faktúry, ktoré sa považujú za faktúry porušujúce záväzok, takže lehota, ktorú mala na to, aby spochybnila túto právomoc, a teda bránila svoj záujem na napadnutí uvedených nariadení, uplynula 3. marca 2014.

55 Žalobkyňa spochybňuje tvrdenia Komisie a Rady.

56 Všeobecný súd tvrdí, že podľa ustálenej judikatúry je článok 277 ZFEÚ vyjadrením všeobecnej zásady zaručujúcej každému účastníkovi konania právo napadnúť, s cieľom dosiahnuť zrušenie aktu, ktorý sa ho priamo a osobne týka, platnosť skorších aktov inštitúcií predstavujúcich právny základ napadnutého aktu, ak tento účastník konania nemal podľa článku 263 ZFEÚ právo podať priamu žalobu proti týmto aktom, ktorých dôsledky znáša bez toho, aby mal možnosť požadovať ich zrušenie (pozri rozsudok zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, EU:C:1979:53, bod 39 a citovanú judikatúru). Navyše z judikatúry vyplýva, že námietku nezákonnosti možno vzniesť len pri neexistencii iných dostupných opravných prostriedkov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 17; z 15. februára 2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37, a z 8. marca 2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, bod 40).

57 V prejednávanej veci na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa nemožno domnievať, že žalobkyňa bola oprávnená napadnúť na základe článku 263 ZFEÚ článok 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 priamo po ich prijatí, ani že lehota na napadnutie týchto ustanovení uplynula 3. marca 2014.

58 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že článok 3 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 predstavujú výnimky v prospech žalobkyne v tom zmysle, že na predmetné výrobky dovezené do Únie sa nevzťahujú konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá, pokiaľ sú splnené podmienky stanovené v záväzkoch.

59 Pokiaľ ide navyše o článok 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, treba konštatovať, ako to tvrdí žalobkyňa, že cieľom týchto ustanovení bolo len vytvoriť v prospech Komisie právo odvolať prijatie konkrétnych záväzkov a zrušiť platnosť zodpovedajúcich faktúr súvisiacich so záväzkom.

60 Na jednej strane bolo v tejto súvislosti výslovne stanovené, že Komisia musí postupovať prostredníctvom osobitných opatrení, a to formou odvolania prijatia záväzku v súlade s článkom 8 ods. 9 nariadenia č. 1225/2009 a článkom 13 ods. 9 nariadenia č. 597/2009 nariadením alebo rozhodnutím, ktoré odkazujú na konkrétne transakcie a ktorými sa vyhlasujú dotknuté faktúry súvisiace so záväzkom za neplatné (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 61). Situácia v prejednávanej veci preto nie je porovnateľná so situáciou, o ktorú išlo v rozsudku z 28. februára 2017, Canadian Solar Emea a i./Rada (T-162/14, neuverejnený, EU:T:2017:124, bod 47), na ktorý sa Komisia odvolávala na pojednávaní, keď tvrdila, že žalobkyňa bola oprávnená napadnúť ustanovenia uvedené v bode 57 vyššie počnúc ich prijatím.

61 Na druhej strane, ako to tvrdí žalobkyňa, v deň prijatia článku 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 zostávala otázka, či sa na ňu budú tieto ustanovenia uplatňovať, čisto hypotetická.

62 Za týchto okolností nebolo možné pred konkrétnym vykonaním článku 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, ktoré sa týkali všetkých podnikov, ktoré prijali predmetné záväzky, žalobkyňu považovať za priamo dotknutú týmito ustanoveniami. Nemala ani záujem na napadnutí ich zákonnosti v rámci žaloby o neplatnosť v období uvádzanom Komisiou, ktoré uplynulo 3. marca 2014. Konkrétnejšie záujem žalobkyne na konaní vo vzťahu k uvedeným ustanoveniam sa nemohol zakladať len na možnosti, že Komisia jej adresuje odvolanie prijatia záväzkov, po ktorom nasleduje zrušenie faktúr súvisiacich so záväzkami. Žalobkyňa nemala žiadny dôvod očakávať, že by sa ocitla v takejto hypotetickej situácii.

63 Navyše treba zdôrazniť, že na rozdiel od rozsudku z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37), na ktorý odkazuje Komisia, ustanovenia, ktorých sa v prejednávanej veci týka námietka nezákonnosti, nemajú povahu individuálneho rozhodnutia. Ide naopak o ustanovenia všeobecnej povahy, na ktoré musia nadväzovať vykonávacie opatrenia, ktoré by prípadne mohli ohroziť záujmy žalobkyne (pozri analogicky rozsudok zo 16. marca 1978, Unicme a i./Rada, 123/77, EU:C:1978:73, body 11 až 18). Skutočnosť, že žalobkyňa bola uvedená v prílohách vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013, ani skutočnosť, že mala vedieť o okolnosti, že Rada splnomocnila Komisiu na zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkami, nemali za následok, že by sa jej umožnilo napadnúť ustanovenia uvedené v bode 57 vyššie priamo po ich prijatí.

64 Pri neexistencii záujmu na konaní vo vzťahu k týmto ustanoveniam vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013 priamo po ich prijatí tak nič nebráni tomu, aby žalobkyňa vzniesla voči nim námietku nezákonnosti v rámci prejednávanej žaloby.

O veci samej

65 Žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby jediný žalobný dôvod. V podstate tvrdí, že Komisia napadnutým nariadením porušila článok 8 ods. 1, 9 a 10, ako aj článok 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia, a článok 13 ods. 1, 9 a 10, ako aj článok 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia, keď zrušila platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom a následne uložila colným orgánom povinnosť vybrať clo, ako keby v čase, keď bol tovar prepustený do voľného obehu, nebola vystavená a colným orgánom oznámená žiadna faktúra súvisiaca so záväzkom.

66 Žalobkyňa zakladá svoju žalobu aj na námietke nezákonnosti článku 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, založenej na údajnom porušení článku 8 a článku 10 ods. 5 nariadenia č. 1225/2009, ako aj článku 13 a článku 16 ods. 5 nariadenia č. 597/2009 v znení uplatniteľnom v čase prijatia vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013.

67 Na úvod treba konštatovať, že predmetné ustanovenia patriace do základného antidumpingového nariadenia a základného antisubvenčného nariadenia (pozri bod 65 vyššie), uplatniteľné v čase prijatia napadnutého nariadenia, sú v podstate totožné s ustanoveniami patriacimi do nariadení č. 1225/2009 a 597/2009 (pozri bod 66 vyššie), pokiaľ ide o prvky relevantné pre analýzu prejednávanej veci. Ďalej v rozsudku sa teda bude odkazovať na základné nariadenia s výnimkou prípadov, keď sa od nich odchyľujú ustanovenia nariadení č. 1225/2009 a 597/2009, ktoré sú prípadne uplatniteľné alebo na ktoré sa odkazuje. Treba uviesť, že hoci vykonávacie nariadenia č. 1238/2013 a 1239/2013 prijala Rada, ktorej bola v danom čase podľa nariadení č. 1225/2009 a 597/2009 zverená vykonávacia právomoc zaviesť konečné clá, táto právomoc bola prenesená na Komisiu nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 37/2014 z 15. januára 2014, ktorým sa menia určité nariadenia, ktoré sa vzťahujú na spoločnú obchodnú politiku, pokiaľ ide o postupy prijímania určitých opatrení (Ú. v. EÚ L 18, 2014, s. 1).

68 Žalobkyňa tvrdí, že z článku 8 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 základného antisubvenčného nariadenia vyplýva, že ak boli prijaté cenové záväzky, tak kým tieto záväzky zostávajú v platnosti, dočasné clá, prípadne konečné clá, sa neuplatňujú. Ak je naopak prijatie záväzku odvolané v nadväznosti na zistenie porušenia určitých podmienok záväzku niektorým z vyvážajúcich výrobcov, ktorí záväzok ponúkli, z článku 8 ods. 9 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 ods. 9 základného antisubvenčného nariadenia vyplýva, že clá, ktoré sa neuplatnili z dôvodu prijatia záväzku, sa uplatňujú automaticky. Podľa žalobkyne sa však tieto clá týkajú výlučne dovozov uskutočnených odo dňa odvolania záväzku. To vyplýva aj z praxe Komisie. Komisia iba nedávno pristúpila pri dvoch príležitostiach k zrušeniu platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom takého druhu, ako sú faktúry uvedené v napadnutom nariadení.

69 Žalobkyňa uvádza, že existujú iba dve výnimky, na základe ktorých môže Komisia uložiť clá retroaktívne. Prvá sa týka prípadov, keď sú splnené podmienky článku 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia. Ak má Komisia podozrenie na porušenie záväzku, môže rozhodnúť o uložení dočasných ciel, ktoré možno s konečnou platnosťou vybrať, ak sa podozrenie na porušenie potvrdí.

70 Druhá výnimka sa podľa žalobkyne vzťahuje na situácie, keď boli dovozy zaregistrované v súlade s článkom 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia a článkom 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia. Ak by sa colným orgánom nariadilo zaregistrovať dovozy, konečné clo by sa mohlo retroaktívne uplatňovať odo dňa registrácie pod podmienkou, že k nej došlo najskôr 90 dní pred uložením dočasných ciel.

71 Podľa žalobkyne samotná Komisia vyhlásila, že neexistuje právny základ pre retroaktívne odvolanie faktúr súvisiacich so záväzkom. Spochybňuje možnosť Komisie tvrdiť, že v prejednávanej veci bolo antidumpingové prešetrovanie ukončené, keďže odvolanie prijatia záväzku spojené so zrušením platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom nemalo retroaktívny účinok. Žalobkyňa kritizuje Komisiu z dôvodu nesprávneho výkladu relevantných ustanovení.

72 Žalobkyňa v replike dodáva, že colný dohľad a colné kontroly sú právomocami, ktoré prináležia colným orgánom členských štátov v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (Ú. v. EÚ L 269, 2013, s. 1, ďalej len „colný kódex Únie“).

73 Komisia v podstate tvrdí, že Rada ju mohla na základe vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013 splnomocniť na zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom a uložiť vnútroštátnym colným orgánom povinnosť vyberať clá týkajúce sa dovozov uskutočnených v rozpore s podmienkami záväzku.

74 Po prvé Komisia tvrdí, že cenový záväzok je záväzok dosiahnuť výsledky. Vývozca, pri ktorom sa preukáže, že praktizoval dumping alebo získal subvenciu podliehajúcu vyrovnávacím opatreniam, sa môže zaviazať, že zvýši cenu svojich vývozov tak, že odstráni škodlivé účinky uvedených praktík, pričom táto cenová úroveň bude potvrdená vystavením faktúr súvisiacich so záväzkom. Na to, aby mohol byť naďalej oslobodený od antidumpingového alebo vyrovnávacieho cla, ktoré by sa za normálnych okolností platilo v prípade predmetných výrobkov, ktoré sú predmetom dumpingu alebo subvencií, však musí dodržiavať svoj záväzok. Záväzok tak predstavuje výnimku z podmienok, ktoré sa bežne uplatňujú na predmetné výrobky. Ak sa naopak nepredloží faktúra súvisiaca so záväzkom alebo ak sa následne zistí, že nespĺňala požadované požiadavky, antidumpingové alebo vyrovnávacie clá budú znova uplatniteľné a vnútroštátne colné orgány vyberú uvedené clá. Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že záväzok predstavuje výnimku a delikátne usporiadanie vzťahov, treba ho vykladať reštriktívne. Dohoda na záväzku predstavuje riziko pre Komisiu, ku ktorému sa pridáva zložitosť jeho kontrolovania. Prináleží každej strane, ktorá ho akceptuje, aby zabezpečila jeho efektívne dodržiavanie a vykonávala účinný dohľad nad jeho vykonávaním, spolupracujúc s Komisiou v rámci vzťahu dôvery.

75 Z týchto dôvodov Súdny dvor uznal, že inštitúcie Únie môžu akceptovať, odmietnuť a definovať podmienky cenového záväzku na základe svojej legislatívnej voľnej úvahy. Komisia preto môže sankcionovať akékoľvek porušenie záväzku alebo povinnosti spolupráce v rámci jeho výkonu tak, že zruší jeho prijatie a uloží antidumpingové a vyrovnávacie clá na základe skutočností zistených v kontexte prešetrovania, ktoré viedlo k cenovému záväzku v súlade s článkom 8 ods. 7 a 9 základného antidumpingového nariadenia a článkom 13 ods. 7 a 9 základného antisubvenčného nariadenia. Táto sankčná právomoc zahŕňa právomoc zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom.

76 V druhom rade Komisia spochybňuje tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého ju Rada nemohla na základe vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013 splnomocniť na zrušenie platnosti faktúr týkajúcich sa tovarov, ktoré už boli prepustené do voľného obehu, keďže takáto možnosť nie je stanovená v základnom antidumpingovom nariadení ani v základnom antisubvenčnom nariadení.

77 Po prvé v tejto súvislosti Komisia tvrdí, že jej všeobecnou úlohou je monitorovať záväzky prijaté na základe článku 8 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 základného antisubvenčného nariadenia, v prípade potreby za pomoci colných orgánov členských štátov. Komisia tvrdí, že tieto ustanovenia nebránia zrušeniu platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom, ale len neobsahujú na neho žiadny odkaz.

78 Po druhé podľa Komisie článok 8 ods. 9 základného antidumpingového nariadenia a článok 13 ods. 9 základného antisubvenčného nariadenia nedefinujú povahu porušení záväzku a neurčujú okolnosti, za ktorých treba odvolať jeho prijatie. Inštitúciám prináleží stanoviť určité požiadavky súladu, keďže vystavenie faktúr súvisiacich so záväzkom je len jedným z viacerých príkladov. Právny základ na

vymedzenie týchto technických podmienok v nariadeniach, ktorými sa zavádzajú konečné clá, sa nachádza v článku 14 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia a článku 24 ods. 1 základného antisubvenčného nariadenia, podľa ktorých je clo vyberané „členskými štátmi v stanovenej forme, sadzbe a podľa ostatných kritérií špecifikovaných v nariadení, ktoré upravuje uloženie tohto cla.“ Možnosť splnomocniť Komisiu na zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom vyplýva z jej všeobecného poslania spočívajúceho v monitorovaní záväzkov, právomoci Rady stanoviť „ostatn[é] kritéri[á]“ na výber predmetných ciel a povinnosti vyvážajúcich výrobcov umožniť monitorovanie v rámci vzťahu dôvery s Komisiou, ktorá závisí od spoľahlivosti predložených dokumentov.

79 Po tretie Komisia tvrdí, že povinnosť predložiť faktúry súvisiace so záväzkom a zrušenie ich platnosti v prípade neexistencie súladu s prijatými záväzkami nie sú nové. V prejednávanej veci Komisia uvádza, že využila svoju právomoc odvolať prijatie záväzku a vyhlásiť, že zodpovedajúce faktúry nesúvisia so záväzkom tak, že primerane odôvodnila svoje rozhodnutie voči žalobkyni. Cieľom antidumpingového alebo vyrovnávacieho cla splatného v podobnom prípade z titulu faktúry súvisiacej so záväzkom, ktorej platnosť bola zrušená, je len usporiadať vzťahy. Cieľom zrušenia platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom je posilniť účinnosť cenových záväzkov prijatých Komisiou, pričom odráža právomoc vnútroštátnych colných orgánov a dopĺňa ju dodatočným nástrojom umožňujúcim vyberať clá v prípade porušenia záväzku.

80 Po štvrté podľa Komisie sa žalobkyňa nemôže dovolávať zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery. Komisia uvádza, že oslobodenie od antidumpingového a vyrovnávacieho cla nepredstavuje v čase prepustenia do voľného obehu konečnú situáciu. Navyše z jasných právnych pravidiel malo byť žalobkyni od začiatku zrejmé, že existuje možnosť zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom najmä v prípade porušenia záväzku.

81 Komisia tvrdí, že práve vnútroštátne colné orgány musia posudzovať, či sú alebo nie sú schopné vyberať clá v prípade faktúr, pri ktorých uplynula premlčacia lehota troch rokov stanovená v článku 103 ods. 2 colného kódexu Únie tak, ako sa uplatňuje na predmetné clá na základe článku 1 ods. 3 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 v spojení s článkom 14 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia. Zodpovedajúcim článkom základného antisubvenčného nariadenia je článok 24 ods. 1 Komisia najmä tvrdí, že vzhľadom na to, že účinky týchto aktov zrušenia platnosti sa neuplatňujú *ratione temporis* ku dňu, ktorý predchádzal 23. aprílu 2014, teda ku dňu predloženia prvej faktúry žalobkyne súvisiacej so záväzkom, a už vôbec nie k 4. decembru 2013, teda k dátumu uplatnenia ciel na predmetný výrobok, nedošlo k žiadnej retroaktivite v zmysle práva Únie.

82 Podľa Komisie je v tomto kontexte a vzhľadom na zásadu ochrany vlastných zdrojov Únie zrejmé, že pokiaľ sa predložia nesprávne alebo neúplné faktúry súvisiace so záväzkom, uplatňuje sa bežné antidumpingové alebo vyrovnávacie clo, ktoré má zaplatiť dotknutý vyvážajúci výrobca, akoby tento vyvážajúci výrobca nepredložil faktúru súvisiacu so záväzkom, a clá, ktoré neboli zaplatené z titulu predloženia týchto faktúr súvisiacich so záväzkom, tak boli splatné, akoby neexistovalo oslobodenie.

83 Pokiaľ ide po piate o ustanovenia článku 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia a článku 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia, Komisia pripúšťa, že sa nevzťahujú na namietanú prax.

84 V treťom rade Komisia tvrdí, že nikdy neexistovala prax spočívajúca v oslobodení dovozu uskutočneného pred odvolaním prijatia záväzku od antidumpingového alebo vyrovnávacieho cla. Jediné prípady, keď nebola zrušená platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom, nepatria do kategórie opísanej žalobkyňou. Aj keby takáto prax existovala, nemalo by to žiadny vplyv na zákonnosť napadnutého nariadenia. V tomto kontexte je bod 33 žaloby neprípustný z dôvodu, že porušuje článok 76 písm. f) rokovacieho poriadku, keďže nebol predložený žiadny dôkaz.

85 Komisia tvrdí, že stanovisko žalobkyne možno zhrnúť v tom zmysle, že jediným právnym dôsledkom porušenia záväzku je jeho odvolanie do budúcnosti. Všetky transakcie založené na porušeniach, ktoré sa uskutočnili pred prijatím rozhodnutia o odvolaní, sú chránené. Komisia však zdôrazňuje, že nič v práve Únie neodôvodňuje takú širokú ochranu hospodárskeho subjektu, ktorý poruší povinnosti, ktoré dobrovoľne prijal, najmä ak bol vopred upozornený na dôsledky takýchto činov.

86 V duplike Komisia v podstate tvrdí, že so žalobkyňou sa zhodujú na tom, že antidumpingové a vyrovnávacie clá možno v zásade zaviesť od porušenia záväzku. Nezhoda sa týka len metódy, ktorá sa má v tejto súvislosti použiť. Komisia sa domnieva, že je zbytočné použiť registráciu a dočasné clá, ak bolo vyšetrovanie ukončené a boli zavedené konečné clá. Metóda navrhovaná žalobkyňou nezohľadňuje skutočnosť, že Komisia môže začať registráciu až po tom, ako zistila porušenie záväzku. Komisia tvrdí, že uplatnila vhodný postup. Zrušenie faktúry súvisiacej so záväzkom je totiž jediným spôsobom výberu ciel od skutkovej okolnosti, ktorá predstavuje porušenie. Komisia tiež tvrdí, že je potrebné rozlišovať medzi zavedením ciel a pozastavením ich výberu. Situácia v prejednávanej veci spadá pod tento druhý prípad.

87 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že colný dohľad a colné kontroly sú právomocami colných orgánov členských štátov, Komisia uvádza, že toto tvrdenie bolo po prvýkrát uvedené v replike, a preto je neprípustné na základe článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku. V každom prípade je nedôvodné.

88 Komisia tvrdí, že je nesporné, že v súlade s článkom 2 napadnutého nariadenia uložila colným orgánom povinnosť vyberať antidumpingové a vyrovnávacie clá z dovozu predmetného výrobku. Uvádza, že bez toho, aby sa snažila odňať právomoci vnútroštátnych orgánov, si stanovila za povinnosť vykonať určité činnosti kontroly a overovania súladu na základe právomocí stanovených v článku 14 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia a článku 24 ods. 1 základného antisubvenčného nariadenia tak, aby chránila vlastné zdroje Únie.

89 Komisia napokon uvádza, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia a Rada ako výkonný orgán rozšírili právomoci Komisie nad rámec toho, čo bolo povolené Zmluvami a sekundárnym právom, je neprípustné, keďže ide o nový žalobný dôvod uvedený po prvýkrát v replike v rozpore s požiadavkami článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku. V každom prípade je podľa Komisie toto tvrdenie nejasné, pokiaľ ide o spôsob, akým Rada rozšírila právomoci Komisie.

90 Rada v podstate podporuje tvrdenia Komisie. Po prvé tvrdí, že správny výklad článku 8 ods. 9 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 ods. 9 základného antisubvenčného nariadenia preukazuje, že tieto ustanovenia povoľujú zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom. Po druhé tvrdí, že uvedené nariadenia poskytujú právny základ umožňujúci inštitúciám Únie stanoviť pre správu cenových záväzkov požiadavky súladu. Po tretie podľa Rady klauzuly o zrušení platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom zodpovedajú praxi inštitúcií Únie. Po štvrté Rada uvádza, že zrušenie platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom nie je rovnocenné so spätným uložením antidumpingového a vyrovnávacieho cla, ktoré by bolo v rozpore s právom Únie.

91 Žalobkyňa spochybňuje tak tvrdenia Komisie, ako aj tvrdenia Rady.

O právnom rámci, do ktorého patria záväzky a faktúry žalobkyne súvisiace so záväzkom

92 Treba pripomenúť, že podľa článku 8 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia v prípade, keď sa konštatuje existencia dumpingu a ujmy, Komisia môže prijať ponuky, ktorými sa vývozcovia dobrovoľne a dostatočne zaväzujú upraviť svoje ceny tak, aby sa vyhli vyvážaniu predmetných výrobkov za dumpingové ceny, pokiaľ je presvedčená, že škodlivý účinok dumpingu sa týmto záväzkom odstráni.

93 V prejednávanej veci treba na jednej strane konštatovať, že konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá boli stanovené so sadzbami, ktoré boli spresnené podľa kategórií podnikov, najmä v závislosti od skutočnosti, že išlo o podniky, ktoré spolupracovali pri prešetrovaní. Na druhej strane prijatie predmetných záväzkov malo za následok oslobodenie dotknutých podnikov od platenia konečných antidumpingových a vyrovnávacích ciel, ako to vyplýva z článku 3 ods. 1 a odôvodnenia 438 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013, ako aj z článku 2 ods. 1 a odôvodnenia 865 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013.

94 V tejto súvislosti už bolo v judikatúre týkajúcej sa výkladu režimu uplatniteľného na záväzky podľa nariadenia č. 1225/2009 konštatované, že dovozy, na ktoré sa vzťahujú tieto záväzky, nie sú oslobodené od antidumpingového cla z dôvodu prijatia rozhodnutia o prijatí záväzkov, keďže oslobodenie vyplýva z ustanovení prijatých buď Komisiou v zmenenom dočasnom antidumpingovom nariadení, alebo Radou v konečnom antidumpingovom nariadení na účely vykonania záväzkov prijatých Komisiou. Takáto povinnosť prináleží Rade na základe článku 9 ods. 5 nariadenia č. 1225/2009, ktorý stanovuje, že nariadenie musí zakladať konečné antidumpingové clo na dovozy výrobku, ktorý je predmetom dumpingu a spôsobuje ujmu, zahŕňajúc výnimku vo vzťahu k dovozom pochádzajúcim zo zdrojov, v prípade ktorých bol prípadne prijatý záväzok (uznesenie zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 48).

95 Treba konštatovať, že aj keď bolo vydané rozhodnutie o prijatí záväzkov, na základe článku 14 ods. 1 nariadenia č. 1225/2009 sa dočasné alebo konečné antidumpingové clo uloží iba nariadením, pričom podľa uvedeného ustanovenia ho členské štáty vyberajú podľa ostatných kritérií špecifikovaných v nariadení, ktoré upravuje uloženie tohto cla, medzi ktoré patria podmienky stanovené na realizáciu prijatých záväzkov (uznesenie zo 14. januára 2015, SolarWorld a i./Komisia, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 49). Článok 24 ods. 1 nariadenia č. 597/2009 v podstate spadá pod ten istý prístup.

96 Okrem toho je na jednej strane stanovené, že Komisia je v súlade s článkom 8 ods. 9 nariadenia č. 1225/2009 a článkom 13 ods. 9 nariadenia č. 597/2009 povinná overovať dodržiavanie záväzkov, v prípade potreby v súčinnosti s colnými orgánmi členských štátov. Okrem toho je zjavné, že splnenie kontroly záväzkov zo strany Komisie závisí od dôveryhodnosti dokumentov, ktoré sú jej poskytnuté v rámci výkonu záväzku prijatého dotknutým vývozcom (rozsudok z 22. novembra 2012, Usha Martin/Rada a Komisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 35).

97 Na druhej strane v súlade s účelom článku 8 nariadenia č. 1225/2009 bola žalobkyňa ďalej na základe záväzku, ktorý ponúkla, nielen povinná zabezpečiť účinné dodržanie tohto záväzku, ale aj uskutočňovať účinný dohľad nad realizáciou tohto záväzku v spolupráci s Komisiou v rámci vzťahu dôvery, na ktorom spočíva prijatie takéhoto záväzku touto inštitúciou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. novembra 2012, Usha Martin/Rada a Komisia, C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 24). Táto istá logika sa analogicky uplatní aj na záväzky v kontexte vyrovnávacích ciel v súlade s článkom 13 nariadenia č. 597/2009, pokiaľ ich účel zostáva podobný záväzkom prijatým v kontexte základného antidumpingového nariadenia.

98 Ako to navyše uviedla Komisia, cenový záväzok podniku treba považovať za povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorú treba splniť a preukázať najmä vystavením faktúr súvisiacich so záväzkom pri dovoze predmetných výrobkov do Únie. Článok 3 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 obsahujú výslovné odkazy na faktúry súvisiace so záväzkom. Ako to tvrdí Komisia, obsah faktúr súvisiacich so záväzkom a osvedčení o vývozných záväzkoch je upravený v prílohách III a IV vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a prílohách 2 a 3 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013.

99 Napokon z judikatúry vyplýva, že existuje povinnosť zabezpečiť primeranú kontrolu záväzkov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2017, Rusal Armenal/Rada, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, bod 178).

O účinkoch spojených s odvolaním prijatia záväzku Komisiou a zrušením platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom v napadnutom nariadení

100 Najprv treba uviesť, že podľa článku 8 ods. 1 druhého pododseku základného antidumpingového nariadenia:

„… za predpokladu, že takéto záväzky sú platné, sa predbežné clá uložené Komisiou v súlade s článkom 7 ods. 1 alebo konečné clá uložené v súlade s článkom 9 ods. 4 nevzťahujú na príslušné dovozy dotknutého výrobku vyrábaného spoločnosťami, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie Komisie, ktorým sa prijímajú záväzky, v znení jeho neskorších zmien…“

101 Znenie článku 13 ods. 1 druhého pododseku základného antisubvenčného nariadenia je v podstate totožné.

102 V článku 8 ods. 9 základného antidumpingového nariadenia sa ďalej uvádza:

„V prípade porušenia alebo odvolania záväzkov akoukoľvek stranou záväzku alebo v prípade odvolania prijatia záväzku Komisiou sa prijatie záväzku podľa vhodnosti odvolá rozhodnutím Komisie alebo nariadením Komisie a automaticky sa uplatňuje predbežné clo, ktoré Komisia uložila v súlade s článkom 7, alebo konečné clo, ktoré bolo uložené v súlade s článkom 9 ods. 4, za predpokladu, že dotknutý vývozca mal možnosť vyjadriť svoje pripomienky, okrem prípadov, v ktorých záväzok odvolal samotný vývozca. …“

103 Znenie článku 13 ods. 9 základného antisubvenčného nariadenia je v podstate totožné.

104 V tejto súvislosti odôvodnenia 18 a 19 nariadenia Rady (ES) č. 461/2004 z 8. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 384/96 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva, a nariadenie (ES) č. 2026/97 o ochrane pred subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 77, 2004, s. 12; Mim. vyd. 11/010, s. 150), ktoré viedli k prijatiu zmeny znenia ustanovení relevantných pre tento spor, znejú takto:

„(18) Článkom 8 odsek 9 základného antidumpingového nariadenia sa okrem iného ustanovuje, že v prípade odvolania záväzkov ľubovoľnou stranou sa konečné clo uloží v súlade s článkom 9 na základe skutočností potvrdených v súvislosti s prešetrovaním, ktoré viedlo k týmto záväzkom. Toto ustanovenie viedlo k časovo náročnému dvojitému konaniu, ktoré pozostávalo z rozhodnutia Komisie o odvolaní prijatia záväzku ako aj nariadenia Rady o opätovnom uložení cla. S prihliadnutím na to, že toto ustanovenie neponecháva Rade žiadnu voľnosť konania s ohľadom na uloženie cla, ktoré má byť uložené po porušení alebo stiahnutí záväzku, alebo s ohľadom na jeho výšku, považuje sa za vhodné, aby sa ustanovenia v článku 8 odseky 1, 5 a 9 upravili, s cieľom objasniť zodpovednosť Komisie a povoliť odvolanie záväzku a uplatnenie cla jediným právnym aktom. Je tiež potrebné, aby sa zabezpečilo, že postup odvolania záväzku sa ukončí v rámci bežnej lehoty šiestich mesiacov a v žiadnom prípade nie dlhšej ako deväť mesiacov, aby sa tak zabezpečilo náležite uplatnenie opatrenia, ktoré je účinné.

(19) Odôvodnenie č. 18 sa primerane vzťahuje na záväzky podľa článku 13 základného antisubvenčného nariadenia.“

105 Napokon článok 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia znie takto:

„V súlade s článkom 7 možno uložiť predbežné clo na základe najlepších dostupných informácií vtedy, keď je dôvod domnievať sa, že záväzok sa porušuje, alebo v prípade porušenia alebo odvolania záväzku, ak prešetrovanie, ktoré viedlo k záväzku, nebolo ukončené.“

106 Znenie článku 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia je v podstate totožné.

107 Rozpor medzi účastníkmi konania spočíva vo výklade účinkov týchto ustanovení. Na jednej strane sa Komisia a Rada domnievajú, že odvolanie prijatia záväzkov má za následok návrat k pôvodnej situácii v tom zmysle, že všetky konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá týkajúce sa faktúr súvisiacich so záväzkom, vo vzťahu ku ktorým došlo k zrušeniu platnosti, sú tak splatné.

108 Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že antidumpingové a vyrovnávacie clá možno zaviesť len do budúcnosti, teda od okamihu odvolania prijatia záväzkov Komisiou, okrem určitých výnimiek výslovne stanovených základným antidumpingovým nariadením a základným antisubvenčným nariadením.

109 Komisia v podstate tvrdí, že za týchto okolností sú konečné antidumpingové alebo vyrovnávacie clá „znova uplatniteľné“. Uvádza, že situácia v prejednávanej veci je analogická situácii, keď dovozca predloží na účely colného vybavenia faktúru súvisiacu so záväzkom, ktorá nebola podpísaná povoľujúcim úradníkom vyvážajúceho výrobcu alebo ktorá vykazuje iné nezrovnalosti. Zároveň v prípade dôkazu o preferenčnom pôvode odkazuje na určité situácie spadajúce pod oslobodenia od ciel, v ktorých sa následnou kontrolou preukázalo, že preferenčná sadzba bola priznaná neprávom, a to na rozsudky zo 7. decembra 1993, Huygen a i. (C-12/92, EU:C:1993:914, bod 19), a z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, bod 34). V tom istom zmysle Komisia na pojednávaní v podstate odkázala na to, že v prípade odvolania prijatia záväzkov inštitúcie Únie uložia vnútroštátnym orgánom povinnosť vyberať uplatniteľné clá alebo inými slovami „opätovne začať transakciu“. Ide teda o vystavenie dovozov pôvodným konečným antidumpingovým a antisubvenčným clám tak, ako boli stanovené v súlade s článkom 9 ods. 4 základného antidumpingového nariadenia a článkom 15 ods. 1 základného antisubvenčného nariadenia.

110 Žalobkyňa nespochybňuje, že inštitúcie Únie môžu akceptovať, odmietnuť a definovať podmienky cenového záväzku na základe svojej voľnej úvahy. Žalobkyňa nespochybňuje ani voľnú úvahu, ktorú majú inštitúcie Únie, pokiaľ ide o odvolanie prijatia záväzku.

111 Naproti tomu na účely tvrdenia, že retroaktívne bolo možné uplatniť antidumpingové opatrenia a konečné vyrovnávacie clá len za prísne stanovených okolností, žalobkyňa odkazuje na článok 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia a konkrétnejšie aj na článok 10 ods. 5 toho istého nariadenia, nazvaný „Retroaktivita“, ktorý znie takto:

„… V prípadoch porušenia alebo zrušenia záväzkov možno vybrať konečné clo na tovar, ktorý bol prepustený do režimu voľného obehu, nie skôr ako 90 dní pred uplatnením predbežných opatrení za predpokladu, že dovozy boli zaregistrované v súlade s článkom 14 ods. 5 a že tento retroaktívny výber sa nevzťahuje na dovozy, ktoré sa uskutočnili pred porušením alebo zrušením záväzku.“

112 Žalobkyňa uvádza, že tieto ustanovenia v podstate zodpovedajú článku 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia a článku 16 ods. 5 toho istého nariadenia.

113 Žalobkyňa tvrdí, že voči predmetným dovozom mohli byť vykonané opatrenia ako požiadavka vrátiť splatné konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá iba v prípade registrácií. Podľa nej je teda prístup Komisie v prejednávanej veci nesprávny a protiprávny z dôvodu, že nevychádza zo žiadneho predpokladu výslovne stanoveného normotvorcom pre situácie, v ktorých treba retroaktívne uplatniť antidumpingové alebo vyrovnávacie clá. Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nemôže nariadiť vyberanie konečných ciel z výrobkov prepustených do voľného obehu, ak predtým nezaviedla dočasné clá alebo nenariadila registráciu.

114 Námietku nezákonnosti vznesenú žalobkyňou proti článku 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 treba chápať tak, že sa ňou tvrdí, že retroaktívne uplatnenie antidumpingových alebo vyrovnávacích ciel v prejednávanej veci sa nemohlo legálne opierať ani o tieto ustanovenia. Tieto ustanovenia, najmä článok 3 ods. 2 písm. b)

vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, sú totiž samy osebe v rozpore s článkom 8 a článkom 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia, ako aj s článkom 13 a článkom 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia. Táto námietka bude preskúmaná po preskúmaní jediného žalobného dôvodu žalobkyne.

O jedinom žalobnom dôvode predloženom žalobkyňou

115 Pokiaľ ide po prvé o odkaz žalobkyne na článok 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia a článok 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia, treba konštatovať, že tieto ustanovenia sa netýkajú situácie v prejednávanej veci.

116 Ako to totiž na jednej strane zdôrazňujú Komisia a Rada, situáciu v prejednávanej veci nemožno prirovnať k situácii, keď existujú iba „dôvody domnievať sa“, že bol porušený záväzok, čo má za následok možnosť zaviesť dočasné clo. V prejednávanej veci naopak žalobkyňa nespochybnila porušenie záväzku žalobkyne. Okolnosť, že žalobkyňa tvrdí, že nespochybnila odvolanie prijatia záväzku len z dôvodu svojej vedomosti o tom, že inštitúcie Únie majú v tejto súvislosti širokú mieru voľnej úvahy, nemení nič na tomto závere.

117 Na druhej strane v prejednávanej veci nejde ani o druhú situáciu upravenú ustanoveniami pripomenutými v bode 115 vyššie, v ktorej „v prípade porušenia… záväzk[u]“ prešetrovanie, ktoré viedlo k tomuto záväzku, „nebolo ukončené“. Naopak je nesporné, že konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá prijala Rada.

118 Pokiaľ ide po druhé o odkaz žalobkyne na článok 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia a článok 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia, treba konštatovať, že tieto ustanovenia sa týkajú osobitných situácií, v ktorých inštitúcie postupovali formou „registrácie“ dovozov v súlade s článkom 14 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia alebo článkom 24 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia. Okrem toho tieto ustanovenia preberajú ako základ pre výpočet spätnej účinnosti dátum uplatnenia dočasných opatrení. V prejednávanej veci však žiaden z týchto predpokladov nie je uplatniteľný, a to vzhľadom na neexistenciu registrácie predmetných dovozov Komisiou, ako aj neexistenciu dočasných opatrení.

119 Keďže situácia v prejednávanej veci tak nezodpovedá žiadnemu z predpokladov výslovne stanovených v základnom antidumpingovom nariadení ani v základnom antisubvenčnom nariadení, je potrebné posúdiť, ako to tvrdí žalobkyňa (pozri body 69 až 71), či neexistuje žiadny iný právny základ na prijatie článku 2 výroku napadnutého nariadenia.

120 Komisia a Rada odkazujú na osobitný kontext prejednávanej veci na účely vysvetlenia prístupu prijatého v napadnutom nariadení. V tejto súvislosti Komisia s odkazom na systematický výklad základného antidumpingového nariadenia a základného antisubvenčného nariadenia tvrdila, že z toho vyplýva, že konečné clá tak, ako boli pôvodne zavedené vo vzťahu k výrobkom dotknutým záväzkami žalobkyne, sa mohli automaticky uplatňovať ako priamy dôsledok opatrenia spočívajúceho v odvolaní prijatia uvedených záväzkov Komisiou.

121 Rada uviedla, že základné antidumpingové nariadenie a základné antisubvenčné nariadenie výslovne neupravujú „pravdepodobne najčastejší“ prípad, keď tak ako v prejednávanej veci Komisia začala z vlastného podnetu prešetrovanie porušenia záväzku. Navyše Rada spochybnila prístup, podľa ktorého z dôvodu, že tento typ prešetrovania nebol výslovne uvedený v základnom antidumpingovom nariadení ani základnom antisubvenčnom nariadení a že tieto nariadenia výslovne nestanovujú možnosť Komisie zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom, treba vychádzať z toho, že táto prax je protiprávna (pozri tiež bod 90 vyššie). Rada dodáva, že pojem „faktúry súvisiace so záväzkom“ ako prostriedok na riadenie prijatých záväzkov sa vyvinul v rozhodovacej praxi inštitúcií Únie.

122 Podľa Rady v prejednávanej veci nebolo možné ani nevyhnutné zaviesť dočasné antidumpingové ani vyrovnávacie clá alebo postupovať formou registrácií dovezených výrobkov, keďže prešetrovanie už bolo ukončené a konečné clá boli stanovené napriek tomu, že Komisia súčasne prijala záväzky žalobkyne a iných čínskych vyvážajúcich podnikov. Rada tvrdí, že dočasné clá boli len obyčajnými predchodcami konečných ciel. V prejednávanej veci nebolo podľa Rady možné vrátiť sa späť, registrácia nemala žiadny zmysel a dočasné clá už nemohli byť relevantné, keďže boli odstránené konečnými clami. Rada uvádza, že postup Komisie predstavoval osobitný postup, ktorý podľa nej patrí do ustálenej praxe inštitúcií Únie v porovnateľnom kontexte.

123 Rada tvrdí, že v prejednávanej veci je potrebné posúdiť, ktoré faktúry súvisiace so záväzkom sú dotknuté a v nadväznosti na zrušenie ich platnosti uplatniť splatné antidumpingové a vyrovnávacie clá, ktoré boli jednoducho pozastavené. Rada okrem toho odkazuje na rozsudok z 21. februára 1984, Allied Corporation a i./Komisia (239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 21). Zdôrazňuje skutočnosť, že faktúry súvisiace so záväzkom spĺňali rovnaký cieľ ako registrácie dovozov, a to možnosť ich sledovať.

124 Komisia a Rada zdôrazňujú, že cieľom argumentácie žalobkyne je v skutočnosti umožniť podniku, aby mal v prípade neexistencie presných pravidiel v tejto súvislosti prospech zo situácie, v ktorej napriek tomu, že prevzal záväzky prijaté Komisiou, ich mohol v podstate úplne beztrestne porušiť, pokiaľ ide o už ukončené situácie.

125 Žalobkyňa tvrdí, že odvolanie prijatia záväzku predstavuje samo osebe dostatočnú sankciu, pretože pre hospodársky subjekt je oveľa ťažšie predávať svoje tovary rentabilným spôsobom na trhu Únie.

126 Rada a Komisia tvrdia, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, možno článok 14 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia a článok 24 ods. 1 základného antisubvenčného nariadenia vykladať v tom zmysle, že nechávajú na inštitúciách Únie, aby stanovili požiadavky súladu v prípade záväzkov a v tejto súvislosti stanovili postupy. Tieto inštitúcie zdôrazňujú, že tieto články nazvané „Všeobecné ustanovenia“ stanovujú, že dočasné alebo konečné antidumpingové alebo vyrovnávacie clá sa ukladajú nariadením a vyberajú ich členské štáty vo forme, v sadzbe a podľa ostatných kritérií stanovených v nariadení, ktorým sa ukladajú.

127 Rada a Komisia najmä zdôrazňujú, že ustanovenia citované v bode 126 vyššie odkazujú na „ostatné kritériá“, ktoré zahŕňajú možnosť dohliadať na dodržiavanie záväzku prostredníctvom faktúr súvisiacich so záväzkom. V dôsledku toho možno vyvodiť právomoc inštitúcií Únie zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom a uložiť colným orgánom povinnosť vyberať clá „z predmetných dovozov“. Treba teda posúdiť, či tieto ustanovenia predstavovali dostatočný právny základ umožňujúci prijať článok 2 napadnutého nariadenia.

128 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že Súdny dvor už v bode 58 rozsudku z 15. marca 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), na ktorý Komisia odkázala na pojednávaní, konštatoval, že zo znenia článku 14 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1225/2009 vyplýva, že normotvorca Únie nemal v úmysle taxatívne stanoviť kritériá týkajúce sa výberu antidumpingových ciel, ktoré môže stanoviť Komisia.

129 Rozsudok z 15. marca 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), sa týkal nariadenia Komisie, ktorého článok 1 stanovuje príkazy na zachovanie výberu antidumpingových ciel uložených v konečných nariadeniach a nariadení o predĺžení, pričom vnútroštátnym colným orgánom ukladá povinnosť čakať, kým Komisia v rámci výkonu rozsudku Súdneho dvora určí sadzby, v ktorých mali byť tieto clá stanovené, zrušujúc pôvodne stanovené clá. Príkaz tak v podstate spočíval v tom, že vnútroštátne colné orgány mali pred rozhodnutím o žiadostiach o vrátenie cla, ktoré podali hospodárske subjekty, ktoré zaplatili uvedené clá, počkať, aké clá sú v skutočnosti splatné. Preto situácia, o ktorú ide v citovanej veci, sa týkala otázky, aká bola suma ciel pôvodne zaplatených účastníkmi konania, ktoré mali colné orgány vrátiť uvedeným účastníkom konania.

130 Na rozdiel od situácie, o ktorú išlo v rozsudku z 15. marca 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), sa na otázku položenú v prejednávanej veci, a to uloženie antidumpingového a antisubvenčného cla v konkrétnom čase, ktoré by bolo potrebné zaplatiť v prípade neexistencie medzičasom porušeného alebo odvolaného záväzku, vzťahujú výslovné ustanovenia článku 8 ods. 10 a článku 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia, ako aj ustanovenia článku 13 ods. 10 a článku 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia. Práve vzhľadom na tieto výslovné ustanovenia je teda potrebné posúdiť, či konanie Komisie v prejednávanej veci malo právny základ stanovený normotvorcom alebo sa od neho odchyľovalo v osobitnom kontexte dôsledkov, ktoré možno vyvodiť z odvolania prijatia záväzku.

131 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pri výklade ustanovenia práva Únie je potrebné zohľadniť nielen jeho znenie a ciele, ktoré sleduje, ale aj jeho kontext, ako aj všetky ustanovenia práva Únie [pozri rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Vysokorýchlostné siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 49 a citovanú judikatúru]. Ak ide navyše o otázku určenia, či má ustanovenie retroaktívny dosah, musí z neho jasne vyplývať, že takýto účinok sa mu musí priznať (pozri analogicky rozsudok z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 119).

132 Zámer normotvorcu výslovne upraviť v základných nariadeniach dôsledky porušenia alebo odvolania záväzkov stanovením rámca podmienok, podľa ktorých možno clá splatné v prípade neexistencie záväzkov uložiť retroaktívne, vyplýva z viacerých odôvodnení uvedených nariadení.

133 V odôvodnení 14 základného antidumpingového nariadenia sa tak uvádza:

„Je potrebné špecifikovať postupy na akceptovanie záväzkov, ktoré odstraňujú dumping a ujmu namiesto uloženia predbežných alebo konečných ciel. Je taktiež vhodné stanoviť dôsledky porušenia alebo späťvzatia záväzkov a takéto predbežné clo môže byť uložené v prípadoch podozrenia z porušovania alebo ak je ďalšie prešetrovanie potrebné na doplnenie zistení. Pri prijatí záväzkov by sa malo dbať na to, aby navrhované záväzky a ich vymáhanie neviedli k správaniu narušujúcemu hospodársku súťaž.“

134 Odôvodnenie 12 základného antisubvenčného nariadenia má zodpovedajúci obsah.

135 Navyše v odôvodnení 17 základného antidumpingového nariadenia sa uvádza:

„Je potrebné stanoviť retroaktívne vyberanie predbežných ciel, ak sa to považuje za vhodné, a vymedziť okolnosti, ktoré môžu spustiť retroaktívne uplatňovanie ciel, aby sa zabránilo oslabeniu konečných opatrení, ktoré sa majú použiť. Je taktiež potrebné stanoviť, aby sa clo mohlo uplatňovať retroaktívne v prípadoch porušenia alebo späťvzatia záväzkov.“

136 Odôvodnenie 16 základného antisubvenčného nariadenia je totožné.

137 Vzhľadom na takto pripomenutú štruktúru a ciele základných nariadení, z ktorých na jednej strane vyplýva zámer normotvorcu prijať právne predpisy, pokiaľ ide o postupy, ktoré možno použiť na účely vyvodenia dôsledkov odvolania prijatia záväzku Komisiou, a na druhej strane ustanovenia uvedené v bodoch 69 a 70 vyššie, ktorými sa tento zámer normotvorcu uskutočnil, treba odmietnuť výklad navrhovaný Komisiou a Radou, ktorého cieľom je vyvodiť z odkazu v článku 14 ods. 1 základného antidumpingového nariadenia, ako aj článku 24 ods. 1 základného antisubvenčného nariadenia na „ostatné kritériá“ vyberania ciel právomoc inštitúcií Únie poverených výkonom základných nariadení vyžadovať v rámci tejto výkonnej právomoci, aby dotknuté podniky zaplatili všetky clá, ktoré sú splatné z titulu transakcií, na ktoré sa vzťahujú faktúry súvisiace so záväzkom, ktorých platnosť bola medzičasom zrušená.

138 Tento záver platí aj pre argumentáciu Komisie a Rady, podľa ktorej možno vyvodiť takúto právomoc zo znenia článku 8 ods. 9 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 ods. 9 základného antisubvenčného nariadenia, podľa ktorých sa clá automaticky uplatňujú po odvolaní prijatia záväzkov. Treba totiž konštatovať, že takéto automatické uplatnenie je uvedené v medziach výslovne stanovených článkom 8 ods. 10 a článkom 10 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia, ako aj článkom 13 ods. 10 a článkom 16 ods. 5 základného antisubvenčného nariadenia.

139 Žiadne z ďalších tvrdení Komisie a Rady nemôže vyvrátiť predchádzajúci záver.

140 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenia Rady pripomenuté v bodoch 122 a 123 vyššie, v podstate spočívajú v tom, že dočasné clá nemožno uložiť z dôvodu podozrení z porušenia záväzkov na základe článku 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia a článku 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia, pokiaľ o uložení konečných ciel už bolo rozhodnuté skôr. Na druhej strane Rada tiež tvrdí, že použitie faktúr súvisiacich so záväzkom je porovnateľné s registráciou dovozov v zmysle článku 14 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia. Z toho vyplýva, že citované ustanovenia sa buď neuplatňujú na skutkové okolnosti prejednávanej veci, alebo potvrdzujú prax, pokiaľ ide o faktúry súvisiace so záväzkom.

141 V tejto súvislosti, pokiaľ ide v prvom rade o prvé tvrdenie týkajúce sa nemožnosti uplatniť dočasné clá v prejednávanej veci z dôvodu predchádzajúceho uloženia konečných ciel, treba uviesť, že aj keby bolo toto tvrdenie dôvodné, nemôže spochybniť záver, podľa ktorého základné nariadenia stanovujú konkrétne vymedzené predpoklady, za ktorých možno clá splatné v prípade porušenia záväzkov uložiť retroaktívne. Ako to napokon správne uvádza žalobkyňa, článok 8 ods. 10 základného antidumpingového nariadenia a článok 13 ods. 10 základného antisubvenčného nariadenia sa týkajú dvoch odlišných situácií. Iba druhá situácia predpokladá, že „prešetrovanie, ktoré viedlo k záväzku, nebolo ukončené“, a teda že konečné clá neboli zavedené.

142 Pokiaľ ide ďalej o údajnú porovnateľnosť faktúr súvisiacich so záväzkom s registráciou dovozov v zmysle článku 14 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia, stačí konštatovať, že tieto ustanovenia obmedzujú použitie opatrení povinnej registrácie dovozov na obdobie deviatich mesiacov. Preto aj za predpokladu, že by registrácia v zmysle článku 14 ods. 5 základného antidumpingového nariadenia bola porovnateľná s vystavením faktúry súvisiacej so záväzkom, časová pôsobnosť zrušenia platnosti faktúr súvisiacich so záväzkom, vyhláseného podľa napadnutých ustanovení, prekračuje hranice stanovené základným antidumpingovým nariadením.

143 Pokiaľ ide navyše o odkaz Rady na rozsudok z 21. februára 1984, Allied Corporation a i./Komisia (239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 21), treba konštatovať, že tento odkaz nemá vplyv na existenciu možnosti Komisie prijať pri odvolaní prijatia záväzku opatrenia s retroaktívnym účinkom a najmä nariadiť vnútroštátnym colným orgánom vyberať konečné antidumpingové a vyrovnávacie clá tak, ako boli pôvodne splatné. Uvedený rozsudok sa totiž týka veci, v ktorej mala Komisia v nadväznosti na zrušenie záväzku v čo najkratšej lehote uplatniť „dočasné“ opatrenia, pretože sa domnievala, že takáto žaloba je v záujme Únie. Za týchto okolností bolo spresnené, že Komisia musí použiť „dostupné informácie“. V bode 21 uvedeného rozsudku bolo najmä uvedené, že v prípade samotného prijatia záväzku, ktorý umožňuje predpokladať skutočnú existenciu dumpingu, nemožno od Komisie vyžadovať, aby začala nové prešetrovanie v okamihu, keď je takýto záväzok zrušený.

144 Po druhé treba odmietnuť odkazy Rady na odôvodnenia 18 a 19 nariadenia č. 461/2004, keďže pre prejednávaný spor nie sú rozhodujúce (pozri bod 104 vyššie). Odôvodnenia citované Radou sa totiž netýkajú otázky retroaktívneho uplatnenia ciel, ktoré by boli splatné v prípade neexistencie záväzku, ktorý by bol medzitým odvolaný alebo porušený.

145 Pokiaľ ide po tretie o odkazy Komisie na určité okolnosti alebo iné rozsudky patriace do oblasti ciel, ktoré sa týkajú nepodpísaných faktúr predložených zo strany dovozcu na účely colného vybavenia, alebo aj na situácie, v ktorých sa následnou kontrolou preukázalo, že zvýhodnená sadzba bola

priznaná neprávom (pozri bod 109 vyššie), treba konštatovať, že ciele a štruktúra, ktoré sú vlastné základným nariadeniam tak, ako sú pripomenuté vyššie, bránia úvahe, ktorá by bola analogická k uplatňovaniu colných predpisov.

146 Po štvrté Komisia v bode 49 a nasl. svojho vyjadrenia k žalobe uvádza s cieľom tvrdiť, že v prejednávanej veci je právne pravidlo osobitne jasné, že rozhodnutie 2013/423 obsahuje najmä vo svojich odôvodneniach 14 a 15 ustanovenia upozorňujúce na dôsledky porušenia záväzkov. Komisia a Rada tiež odkazujú na viaceré skoršie prípady, z ktorých vyplýva, že povinnosť predložiť faktúry súvisiace so záväzkom a možnosť zrušenia ich platnosti nie sú nové a že ani konanie Komisie v prejednávanej veci nepredstavuje zmenu predchádzajúcej inštitucionálnej „praxe“.

147 Dlhodobá prax Komisie a Rady, ale ani okolnosť, že žalobkyňa o nej vedela, však nemajú vplyv na konštatovanie, že táto prax nemá právny základ.

148 Keďže navyše riešenie tohto sporu nie je založené ani na tvrdeniach žalobkyne týkajúcich sa existencie údajnej skoršej praxe spočívajúcej v oslobodení dovozov uskutočnených pred odvolaním prijatia záväzku od antidumpingového alebo vyrovnávacieho cla, nie je potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou v tejto súvislosti (pozri bod 84 vyššie). V každom prípade je potrebné zamietnuť túto námietku neprípustnosti z dôvodu, že dokazovanie tvrdenej skutočnosti na podporu návrhu nespadá pod prípustnosť takéhoto návrhu, ale pod jeho dôvodnosť (pozri analogicky uznesenie z 27. apríla 2017, CJ/ECDC, T-696/16 REV a T-697/16 REV, neuverejnené, EU:T:2017:318, bod 39). Navyše treba spresniť, že zo znenia článku 76 písm. f) rokovacieho poriadku a presnejšie z použitia výrazu „v prípade potreby“ vyplýva, že žaloba nemusí povinne obsahovať návrhy dôkazov. Jedinou sankciou v oblasti návrhov dôkazov je sankcia zamietnutia z dôvodu omeškania, ak sú po prvýkrát predložené bez odôvodnenia v štádiu repliky alebo dupliky alebo výnimočne pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania (článok 85 ods. 2 a 3 rokovacieho poriadku) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. februára 2005, Chiquita Brands a i./Komisia, T-19/01, EU:T:2005:31, bod 71).

149 Po piate Komisia tvrdí, že jej cieľom bolo posilniť účinnosť záväzkov, doplniť právomoc vnútroštátnych colných orgánov a konať tak, aby sa žalobkyňa nemohla vyhnúť dodatočným kontrolám uvedených colných orgánov, ak by sa preukázalo, že predávala výrobky, na ktoré sa vzťahoval záväzok prostredníctvom prepojených dovozcov Únie, ktorí neboli stranami záväzku, teda v rámci predajného kanála, ktorý nebol schválený dohodou.

150 Na úvod treba uviesť, že v bodoch 31 až 37 repliky žalobkyňa reagovala na tvrdenia Komisie týkajúce sa rozdelenia právomocí medzi vnútroštátne colné orgány a inštitúcie Únie v danom kontexte (pozri bod 72 vyššie). Komisia v duplike uviedla, že tvrdenia predložené v replike sú nové, a preto neprípustné. Na pojednávaní však pripustila predpoklad, podľa ktorého sa žalobkyňa v skutočnosti obmedzila na uvedenie skutkových okolností. Keďže žalobkyňa v tejto súvislosti spresnila, že nemala v úmysle uplatniť nový žalobný dôvod založený na colnom kódexe Únie, treba konštatovať, že námietka neprípustnosti vznesená Komisiou sa stala bezpredmetnou.

151 Pokiaľ ide o dôvodnosť tvrdenia Komisie, treba konštatovať, ako to tvrdí žalobkyňa, že odvolanie prijatia záväzkov má už samo osebe negatívne dôsledky na hospodársky subjekt, ktorý ich prevzal, čo predstavuje významnú sankciu (pozri bod 125 vyššie). Ako to navyše tvrdí Komisia a Rada, nemôže ísť o situáciu, s ktorou by sa spájala beztrestnosť hospodárskeho subjektu, ktorý porušil svoje záväzky, alebo o situáciu, ktorá by mu umožňovala slobodne čerpať z takéhoto konania prospech. Treba totiž zdôrazniť, že nie je zakázané akékoľvek vyberanie antidumpingového alebo antisubvenčného cla, ale že prináleží inštitúciám Únie, aby zohľadnili procesné obmedzenia, ktoré v tejto súvislosti stanovuje základné antidumpingové nariadenie a základné antisubvenčné nariadenie.

152 Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že základné nariadenia nemôžu predstavovať dostatočný právny základ na prijatie napadnutých ustanovení.

O námietke nezákonnosti

153 Treba ešte preskúmať, či by napriek neexistencii dostatočného právneho základu v základných nariadeniach mohli článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 predstavovať právny základ napadnutých ustanovení.

154 Aj v tejto súvislosti žalobkyňa opiera svoju žalobu o námietku nezákonnosti článku 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013, založenú na údajnom porušení článku 8 a článku 10 ods. 5 nariadenia č. 1225/2009, ako aj článku 13 a článku 16 ods. 5 nariadenia č. 597/2009 v znení uplatniteľnom v čase prijatia vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013.

155 Článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 obsahujú formuláciu oprávňujúcu Komisiu identifikovať transakcie, pri ktorých „colný dlh vzniká v čase prijatia vyhlásenia o prepustení do voľného obehu“, keď Komisia odvolá svoje prijatie záväzku v súlade s článkom 8 ods. 9 nariadenia č. 1225/2009 alebo článkom 13 ods. 9 nariadenia č. 597/2009 prijatím nariadenia alebo rozhodnutia, ktoré sa odvoláva na konkrétne transakcie a ktorým sa vyhlasujú zodpovedajúce faktúry za faktúry nesúvisiace so záväzkom.

156 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Rada konajúca ako vykonávací orgán, a nie ako normotvorca, nemohla delegovať na Komisiu právomoc zrušiť platnosť faktúr súvisiacich so záväzkom len na základe odvolania prijatia záväzku, ani nariadiť colným orgánom vyberať clá z tovarov, ktoré už boli prepustené do voľného obehu na colnom území Únie. Tieto tvrdenia treba teda vykladať tak, že sa týkajú najmä ustanovení článku 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013.

157 Z dôvodov analogických k dôvodom už uvedeným v bodoch 128 až 140 vyššie, ktoré sa týkajú všeobecnej štruktúry základného antidumpingového nariadenia a základného antisubvenčného nariadenia, treba vyhovieť námietke nezákonnosti žalobkyne týkajúcej sa článku 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článku 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013. Na jednej strane totiž tieto ustanovenia nepatria medzi prípady stanovené v článku 8 a článku 10 ods. 5 nariadenia č. 1225/2009 a v článku 13 a článku 16 ods. 5 nariadenia č. 597/2009 v znení uplatniteľnom v čase prijatia vykonávacích nariadení č. 1238/2013 a 1239/2013, a nie sú s nimi v súlade. Na druhej strane ani zo všeobecnej štruktúry nariadení č. 1225/2009 a 597/2009 nevyplýva, že Rada mohla vykonávacím nariadením splnomocniť Komisiu, aby bez časového obmedzenia takéhoto postupu stanovila, že v nadväznosti na odvolanie jej prijatia záväzku a zrušenie platnosti zodpovedajúcich faktúr by mal „colný dlh vznik[núť] v čase prijatia vyhlásenia o prepustení do voľného obehu…“.

158 Preto treba dospieť k záveru, že článok 3 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1238/2013 a článok 2 ods. 2 písm. b) vykonávacieho nariadenia č. 1239/2013 nie sú v prejednávanej veci uplatniteľné.

O prílohe C.3 repliky

159 Za týchto okolností nie je potrebné vyjadrovať sa k prípustnosti prílohy C.3 repliky. Nezávisle od otázky, či predmetný dokument s názvom „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit“, ktorého záhlavie odkazuje na generálne riaditeľstvo Komisie pre obchod, môže mať k dispozícii advokát žalobkyne a použiť ho v prejednávanej veci, je potrebné dospieť k záveru, že ide nanajvýš o príklad administratívneho prístupu, ktorý Komisia zaujala v konkrétnom prípade, o ktorom sa navyše nepreukázalo, že by mal rovnaké okolnosti ako prejednávaná vec. V podstate z toho vyplýva, že Komisia sa po tom, ako konštatovala porušenie konkrétneho záväzku, napriek tomu domnievala, že

nie je potrebné prijať žiadne opatrenie. V prejednávanej veci však riešenie sporu nespočíva v porovnaní rôznych prístupov, ktoré Komisia mohla zaujať vo svojej predchádzajúcej praxi v kontexte porušení záväzkov dotknutými hospodárskymi subjektmi.

Záver

160 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba jedinému žalobnému dôvodu žalobkyne vyhovieť a v dôsledku toho zrušiť napadnuté ustanovenia.

O trovách

161 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

162 Keďže Komisia nemala vo veci úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania žalobkyne v súlade s jej návrhmi. Rada znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

1. **Článok 2 vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2016/2146 zo 7. decembra 2016, ktorým sa v prípade dvoch vyvážajúcich výrobcov odvoláva prijatie záväzku podľa vykonávacieho rozhodnutia 2013/707/EÚ, ktorým sa potvrdzuje prijatie záväzku ponúknutého v súvislosti s antidumpingovým konaním a antisubvenčným konaním, ktoré sa týkajú dovozu fotovoltických modulov na báze kryštalického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike alebo odosielaných z Čínskej ľudovej republiky na obdobie uplatňovania konečných opatrení, sa v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, zrušuje.**

2. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Jiangsu Seraphim Solar System.**

3. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2020.

Podpisy